

ПРОЛѢТЬ ВЪ КРАЙНІЯ КВАРТАЛЪ

Ситенъ снѣгъ полека пада
и топи се безъ следа.
Въ теменужена мъгла
чезне „Булина-ливада“,
нѣкжде отвждѣ града.

Не присмивайте се, клети,
на лиричния ни халъ,
тамъ въ бедняшкия кварталъ,
хора, кучета, предмети —
всичко тѣне въ гнѣвъ и калъ.

Лепнешъ скжсана подметка
върху клисавата калъ
и, безъ всѣкакъвъ моралъ,
сякашъ, изтърванъ изъ клетка,
псувашъ — съ болка и печаль...

Подиръ тебе нѣжна дама,
съ устица-разцѣвналъ макъ
и съсъ погледъ милъ и благъ,
втѣнала въ дълбока яма,
движи нервно кракъ следъ кракъ.

Електрическитѣ крушки
бдятъ изъ синкавъ полумракъ
и захластнати въвъ смѣхъ —
пламватъ, гаснатъ и се люшкатъ
въ равномѣренъ, веселъ тактъ.